

Een Indiaan zat voor een vuurtje zijn calumet te rooken (Blz. 445).

Haar besluit stond vast.

Zij zou zich met haar kind zelfmoorden, des morgens van den dag waarop Cassa haar huwen zou.

Deze dag was gesteld, bij de opkomst der zevende maan. Gansch de stam maakte toebereidselen tot het groote feest.

Naast de arme gevangene, was er nog iemand die in treurnis en smart het uitsnikte.

Het was de dochter van den stam, de uitverkorene van den grooten Adelaar, de bruid van Cassa, thans door hem verstooten om de blanke schoone.

De bruid van Cassa verviel aldus aan den eersten hoofdman Wimpa, doch het meisje dat om hare schoonheid en slanke gestalte de *Witte-Lelie* genoemd werd, verachtte uit al de krachten harer ziel den Zwarten Panter.

Het was ook geen liefdeverdriet dat de Witte-Lelie de snikken uit haar borst deed opwellen, want zij gevoelde alleen vrees voor Cassa; maar het was de schande van verstooten te worden, die bij den wilden volksstam gelijk stond aan de onteering.

Zij beminde den Spotter, het trouwe, moedige stamhoofd van de Chichimeka's.

Bellarosa zat in haar hut neergehurkt, den vooravond van den grooten dag, droef en vol smarte.

Terwijl zij de tranen langzaam liet zijpelen

door hare blanke vingers op den lieven krullebol harer dochter, werd eensklaps zachtjes de bisonshuid opgeheven, die den ingang harer hut afsloot.

Ondanks het verbod dat niemand den dorpel harer hut mocht overschrijden, stond Wimpa voor haar.

— Mijn bleeke zuster houde zich gereed, fluisterde hij, wanneer de Vorstin van het Licht in het Westen haar legerstede is gaan opzoeken.

— Waarom? vroeg Bellarosa.

— Als de duisternis hare grijze vlerken over Wacondah's rijk gespreid heeft, zal mijn bleeke zuster gered worden.

En zonder meer te zeggen, verdween hij op dezelfde geheimzinnige wijze als hij gekomen was.

Des anderendaags stond het dorp in rep en roer.

De blanke vrouw met haar kind was verdwenen.

Wimpa stond kalm voor Cassa en hoorde den vloed van scheldwoorden en verwijtingen met gerust hart aan.

Niemand had iets van zijne werkzaamheden bemerkt.

Hij verhaalde het opperhoofd dat hij reeds verscheidene dagen het spoor van Blanken ontdekt had en dezen hoogstwaarschijnlijk de maagd zouden ontvoerd hebben.

De haat dien Cassa tegenover de Blanken koesterde, bereikte zijn toppunt.

Die haat was vreeselijk.

Hij, die tot het doel zijns levens gesteld had de Blanken, die de Roodhuiden onophoudend uitroeiden, te bevechten en te vermoorden, besloot hiertoe al de weerbare mannen van al de stammen der Indianen op te roepen.

Daar hij het machtigst opperhoofd der Roodhuiden was, zou zijn stem gehoor vinden bij allen.

Hij zond intusschen Wimpa op onderzoek uit wie de ontvoerders mochten zijn om ze voor de vierschaar van den Grooten Raad te brengen en schrikkelijk te vonnissen.

Wat Wimpa intusschen met zijn tijd deed zullen we weldra zien, we zullen eerst den Grooten Adelaar in het uitvoeren van zijn blinden haat volgen.

Cassa, de Groote Adelaar was onmiddellijk aan het werk gegaan.

Met die koortsachtige drift, die hem in alles onderscheidde, had hij in alle richtingen renboden uitgezonden aan de voornaamste stamhoofden der prairiën van het Westen, om hen bijeen te roepen in eene ruime vlakte van het dal der bergrotsen, op eene plaats de *Boom van den meester des levens* genaamd, tegen den vierden dag der maand *Quabanna quiois* of der « harde sneeuw ».

De plaats waar hij hen samenriep, was heilig voor de Indianen,die gedurig herwaarts kwamen om er geschenken te brengen.

Het was eene onafzienbare zandvlakte, geheel kaal en gansch levenloos.

Op den onvruchtbaren bodem groeide geen struik of heester, zelfs geen enkelen grashalm, alleen in het midden der barre woestijn verhief zich een éénig ontzaglijke boom, een eik, van meer dan twintig voet in omvang; de stam was reeds door ouderdom uitgehold, maar zijn dichte takken spreidden zich als reuzenarmen ver in het rond.

Deze boom, van minstens honderd en twintig voet hoogte, aldaar bij toeval opgeschoten en door de winden gespaard, moest inderdaad in de oogen der Indianen een wonderplant zijn; ook hadden zij hem om die reden de *Boom van den meester des levens* genoemd.

Op den bestemden dag kwamen de Indianen van alle zijden in goede orde opmarscheeren, en legerden zij zich op korten afstand van de plaats die voor de leden van den raad was aangewezen.

Een groot houtvuur was aan den voet van den eik aangelegd, en op een door de trommen gegeven teeken, hurkten de opperhoofden er in een kring omheen.

Op eenigen afstand achter de sachems, vormden de gezamentlijke ruiters der Zwartvoeten, Doorboorde neuzen, Assiniboïns, Mandans, Chichimeka's Platvoeten, Apachen, Comanchen en een aantal anderen een ontzagwekkend kordon, terwijl eenige spionnen over de vlakte verstrooid, rondliepen om de Indianen van minderen rang terug te houden, die uit nieuwsgierigheid mochten zijn medegekomen, en zoodoende het geheim der beraadslagingen te handhaven.

In het Oosten vertoonde de zon zich reeds in haren vollen luister, de onafzienbare woestijn smolt als te zamen met den onbegrensden gezichteinder.

In het verre Zuiden verhieven de Rotsgebergten hunne besneeuwde kruinen, terwijl in het Noord-Westen een zilverachtige streep den loop van den stroom aanwees.

Zoo was de aanblik van het landschap, als men het zoo noemen kan, waar zich de strijdhaftige barbaren, gedoscht in hunne bonte kleeding, bij hunnen symbolischen boom, vereenigd hadden.

Dit majestueuse schouwspel herinnert den geschiedkundigen Europeaan onwillekeurig aan andere tijden en andere klimaten, toen bij het flikkeren der burcht- en stedebranden, de woeste volgelingen van Attila optrokken, om het Romeinsche rijk te bestormen, te veroveren en te verjongen.

Over het algemeen gelooven de oorspronkelijke bewoners van Amerika aan een opperste wezen, of liever aan een grooten geest, somtijds geweldig, maar meestal vijandig gezind.

De godsdienst der wilden is minder eene vereering dan eene vrees; de meester des levens is veeleer een kwaaddoende dan een goeddoende geest, daarom hebben de Indianen ook zijn naam gegeven aan den boom, dien zij een gelijksoortige macht toekennen.

De Indiaansche godsdiensten, in zoo verre zij oorspronkelijk zijn, hebben geene moreele beteekenis, en zijn alleen betrekkelijk op natuurlijke zaken en voorwerpen, die zij vaak tot goden verheffen.

Al deze volksstammen zoeken de gunst der woestijn voor zich te winnen en haar met dit inzicht in hun belang te bezweren, daar zij er veeltijds van vermoeienis en dorst moeten omkomen, of er, door het zwellen der rivieren verzwolgen worden.

Die opperhoofden zaten, zooals wij gezegd hebben, rondom het vuur neergehurkt, onbeweeglijk als poppen, in nadenkende houding, die reeds deed vermoeden, dat zij zich op eene gewichtige, godsdienstige plechtigheid voorbereidden.

Na verloop van eenige oogenblikken nam Cassa, uit het scheenbeen van een zijner gedoode vijanden vervaardigde oorlogsfluit, die hem aan een koord om den hals hing, en blies er een enkelen, lang aangehouden doordringenden toon uit.

Op dit bekende signaal, stonden al de opperhoofden op, plaatsten zich op Indiaansche wijze in eene gesloten linie, achter elkander en marcheerde tweemaal den boom van den meester des levens rond, onder het zingen, met eene doffe stem en op plechtigen toon, van een symboliek lied ten einde zijne hulp over het welslagen hunner onderneming in te roepen.

Toen zij den derden omgang zouden maken, nam Cassa een prachtig snoer grauwe beerenklauwen van zijnen hals en hing het aan een der takken van den boom, onder het uitspreken van deze woorden:

« Meester des levens, zie mij aan met een gunstig oog, ik offer u dit geschenk. »

De overige opperhoofden volgden zijn voorbeeld en hingen elk op zijne beurt een geschenk aan den boom, onder het uitspreken van dezelfde woorden; daarop keerden allen naar hunne plaatsen terug en zetten zich weder in de vorige houding rondom het haardsvuur.

Thans verscheen de pijpdrager in den kring en bood met de gebruikelijke plechtigheden het pijproer aan de opperhoofden.

Nadat elk op zijne beurt er uit eenige trekken gedaan en gerookt had, verzocht de oudste der Sachems aan Cassa of hij het woord wilde nemen, ten einde zijn voorstel te ontwikkelen.

Het plan van den jongen Indianenchef was wellicht een der stoutste, die ooit tegen de Blanken werd beraamd en had veel kans te slagen, juist omdat dit zeer onwaarschijnlijk was en daardoor de bijgeloovige denkbeelden der Indianen streelde, die als alle oorspronkelijke onbeschaafde natiën, hun meeste vertrouwen stellen op het wonderbare.

Tevens is dit wondergeloof een trek van onderdrukte volken, wien de werkelijkheid niets dan rampen en teleurstellingen aanbiedt, en die dus hunne toevlucht tot het bovennatuurlijke nemen, dat hun ten minste nog eenige bemoediging en troost belooft.

Cassa had het grondontwerp van zijn ontwerp aan een der oudste en diepst gewortelde geloofsbegrippen zijner voorvaderen ontleend.

Dit geloof, dat zijn vader hem van de jeugd af had ingeprent en welke legende hem zoo dikwijls was voorgespiegeld, lachte zijn avontuurlijken geest onweerstaanbaar toe, nu het uur scheen gekomen te zijn, zijner sinds zoo lang reeds gekoesterde plannen ten uitvoer te brengen.

Hij nam het dus als een geschikt middel te baat, de hoofden van al de Indiaansche stammen rondom zich te verzamelen en tot een gemeenschappelijk doel aan te vuren.

De historie, waarmede dit geloof samenhangt, dagteekent uit den tijd der eerste verovering van Mexico door de Spanjaarden onder Cortez, en luidt volgens de legende ongeveer als volgt :

Toen keizer Moctekuzoma — welke naam de Spaansche schrijvers zeer onjuist in dien van Montezuma hebben veranderd, een

woord zonder zin of beteekenis, terwijl de eerste naam letterlijk de « strenge heer » wil zeggen. — Keizer Moctekuzoma dan, toen hij zich dwaselijk in de armen van hebzuchtige vreemdelingen had geworpen in plaats van te midden zijner onderdanen een schuilplaats te zoeken, zag zich door den genialen avonturier Cortez, in een zijner paleizen opgesloten en gevangen gehouden, om slechts weinige dagen later van zijn rijk en zijn leven te worden beroofd.

Terwijl hij in het bewaakte verblijf zijner voorvaderen, aan sombere gepeinzen ten prooi was, overviel hem een soort van voorgevoel aangaande het lot, dat hem te wachten stond.

Hij verzamelde dus de voornaamste opperpoofden van Mexico rondom zich, die met hem de gevangenschap deelden, en sprak tot hen in dezer voege:

— Hoort, mijne vrienden; mijn vader de Zon heeft mij verwittigd dat ik weldra tot hem zal wederkeeren; ik weet nog niet hoe of wanneer ik sterven moet, maar ik heb de zekerheid dat mijn laatste uur kort op handen is.

Toen de hem omringende opperhoofden bij deze woorden in tranen uitbarstten, daar zij voor Moctekuzoma een diepen eerbied koesterden, poogde hij hen te troosten door te vervolgen:

— Mijn laatste uur op aarde nadert wel; maar ik zal nooit sterven, dewijl ik naar mijn vader de Zon terugkeer, waar ik een geluk zal genieten dat op deze wereld voor mij niet meer bestaat.

Weent dus niet langer, mijne getrouwe vrienden, maar verheugt u over het geluk dat mij wacht.

De blanke mannen met baarden hebben zich van het grootste gedeelte mijns rijks verraderlijk meester gemaakt; welhaast zullen zij ook het overige in hun bezit hebben; want wie is in staat hen te keeren?

Hunne wapenen maken hen ontoegangelijk en onkwetsbaar; zij beschikken naar welgevallen over het vuur des hemels; maar hunne macht zal eenmaal eindigen, ook zij zullen de slachtoffers worden van verraad, de straf van wedervergelding zal in hare gestrengheid op hen worden toegepast.

Alleenlijk hoort aandachtig naar hetgeen ik u verzoeken zal; want het is van de getrouwe uitvoering mijner laatste bevelen, dat het heil onzes vaderlands afhangt.

Neemt ieder een weinig van het gewijde vuur, dat voorheen door de zon zelve werd ontstoken en waaraan de blanken de heiligschennende hand nog niet hebben durven slaan om het uit te blusschen.

Dat vuur staat daar voor u te branden, in die gouden reukschaal! neemt het met u en verbergt het, zonder dat onze dwingelanden vermoeden waar het gebleven is en draagt zorg dat zij er zich niet meester van maken.

Verdeelt het onder u lieden, zoodat elk van u er eene genoegzame hoeveelheid van bekomt en bewaakt het zorgvuldig als een kostelijk pand, zonder het ooit te laten uitgaan.

Iederen morgen, nadat gij vooraf het vuur hebt aangebeden, zult gij met zonsopgang het plat van uw huis beklimmen en den blik naar het Oosten wenden; eenmaal zult gij mij daar zien verschijnen met mijn vader de Zon aan mijne rechterhand, verheugt u alsdan, want dan is het oogenblik uwer redding nabij.

Mijn vader en ik zullen u de vrijheid teruggeven en uw land voor altijd verlossen van de vijanden, die door een verdorven wereld uitgeworpen, hier zijn gekomen om ons te verdrukken. »

De Mexicaansche opperhoofden gehoorzaamden op staanden voet, want de tijd was dringend en de bevelen van hun geliefden keizer waren hun als eene wet.

Eenige dagen later, toen Moctekuzoma het dak van zijn paleis beklommen had, om tot het oproerig opgewonden volk te spreken en het tot rust aan te manen, werd hij door een pijl getroffen, zonder dat men ooit geweten heeft, door wien hij werd afgeschoten, en stortte hij zwaar gewond in de armen der hem omsingelende Spanjaarden, die dadelijk toeschoten om hem te ondersteunen.

Alvorens den geest te geven, richtte Moctekuzoma zich op en met een laatste poging de armen ten hemel heffende, riep hij zijne hem omringende vrienden toe :

— Het vuur!... het vuur!... denkt aan het vuur!...

Dit waren zijn laatste woorden.

Tien minuten later blies hij zijn laatsten adem uit.

Te vergeefs poogden de Spanjaarden, wier nieuwsgierigheid door deze geheimzinnige woorden zeer was gaande gemaakt, er de beteekenis van te ontdekken.

Ondanks alle middelen die zij aanwendde, ten einde de Mexikanen tot spreken te krijgen,

heeft geen der opperhoofden ze hun ooit willen verklaren.

Allen bewaarden standvastig het geheim, dat hen was opgelegd, in weerwil van de folteringen der pijnbank en zelfs van een gewissen dood.

In al de Indiaansche dorpen brandt het gewijde vuur van Moctekuzoma, dat nimmer mag uitgaan en gestadig onderhouden wordt, door die twee krijgslieden, die er vier-en-twintig uren achtereen zonder te eten of te drinken, bij waken, waarna zij door anderen worden vervangen, en dit gaat van dag tot dag voort.

Eertijds duurde de wacht, in plaats van vier-en-twintig uren, acht-en-veertig uren; maar toen gebeurde het niet zelden, dat men de bewakers als men hen wilde aflossen, op hun post dood vond, hetzij verstikt door den bedwelmenden rook, die uit het vuur opsteeg, of door andere oorzaken.

De lijken werden dan weggedragen en in eene grot gebracht, waar zij, door een slang werden verslonden.

Dit was de reden, waarom men den wachttijd, om de helft verminderde, en sedert dien tijd heeft men geene ongelukken meer te betreuren gehad.

Het gewijde vuur, gewoonlijk in een onderaardsche gewelf geplaatst, wordt onderhouden in een zilveren schaal en brandt of liever smeult onder de asch.

Dit volksgeloof is zoo algemeen verspreid, dat men het niet slechts onder de *Bravos* of vrije, maar ook onder de *Manzos* of beschaafde Indianen aantreft.

Wie van deze laatsten, die voor tamelijk goed onderwezen doorgaan, en eene bijna Europeesche opvoeding hebben ontvangen, onderhouden evenwel nog het vuur van Moctekuzoma in de een of ander verborgen plaats, waar zij het zorgvuldig doen bewaken, het dagelijks bezoeken, en geen morgenstond zullen verzuimen, om bij het opgaan der zon, hun dak te bestijgen en den blik naar het Oosten te wenden, in de hoop van hun geliefden keizer te zien, wanneer de zon hun de vrijheid komt teruggeven, waarnaar zij reeds zoo veel eeuwen gesnakt, en die de Mexikaansche republiek tot hiertoe nog niet geschonken heeft.

Het plan van Cassa met dit geloof was als volgt :

Vooreerst wilde hij, na de Indianen de legende te hebben voorgedragen, hun aankondigen, dat de tijd der vervulling nabij en Moctekuzoma op het punt was te verschijnen, om hen te leiden en een opperhoofd te geven.

Vervolgens wilde hij eene krachtige kern van strijders vormen, die hij in de grenzen der Vereenigde Staten zou verdeelen, om daar al de weerbare mannen der Indiaansche volksstammen naar zich te trekken, en dan de Amerikanen op alle punten te gelijk aan te vallen, bij wijze van overrompeling en zonder hun den tijd te laten zich te verzamelen of te weer te stellen.

Dit plan, hoe dwaas het ook zijn mocht, daar hij geene andere hulpmiddelen bezat om het uit te voeren dan de Indianen zelven, dat is, lieden die het allerminst in staat zijn zich onderling aaneen te sluiten en eendrachtig te handelen, welk gebrek tot hiertoe altoos hunne nederlaag had veroorzaakt, — dit plan, zeggen wij, was niet zonder stoutmoedigheid of edele vaderlandsliefde, en Cassa was inderdaad de eenige man om het in werking en wellicht tot een volvoerd resultaat te brengen, slechts twee of drie elementen vond, verstandig genoeg om zijn plan te begrijpen en tevens gewillig om er zich van harte mede te vereenigen.

De Comanchen, de Pawonis en de Sioux kwamen den jongen sachem der Kamantsjé hiertoe uitmuntend te stade, zoowel als de meeste Indianen stammen uit het verre Westen, daar zij in het volksgeloof, dat hij tot grondslag van zijne plannen had gelegd, volkomen deelden en dus niet behoefden overgehaald te worden maar door hun gereeden bijval hem zouden helpen, ten einde ook de Roodhuiden van het dal der Bergrotsen van de deugdelijkheid zijner inzichten en ontwerpen te overtuigen.

Maar, afgezien van dit geringe voordeel, hoe zou hij, onder de groote menigte van natiën die de prairiën bevolken, die honderden kleine min of meer talrijke stammen, door verschil van zeden, taal en belangen verdeeld, elkander sinds eeuwen vijandig en meerendeels onderling strijd voerende, ooit slagen hen tot een gemeenschappelijk doel te vereenigen en door een onverbreekbaren band aan elkander te hechten?

Hoe zou hij hen kunnen overreden te zamen op te trekken en zonder jalouzie of bekrompen naijver voor één belang te strijden?

Wat erger was, onder zoo velen zou zich licht een verrader kunnen opdoen, die geneigd was zijne broeders te verkoopen en al hunne ontwerpen aan de waakzame Yankees te

openbaren, wier oogen steeds geopend waren, de bewegingen der Indianen gade te slaan en geene gelegenheid of middelen verzuimden om hun afbreuk te doen en zoo mogelijk geheel uit te roeien?

Voor dit alles deinsde Cassa echter geenszins terug.

Hij ontveinsde zich wel is waar de moeilijkheden niet die hij zou moeten te boven komen, maar zij dienden alleen om zijn moed aan te wakkeren en trots alle gevaar steigerde, om zoo te zeggen, zijn besluit tegen de onmogelijkheid die met ieder oogenblik tegen hem scheen op te rijzen.

Toen dus na de voorbereidende plechtigheid, de oude sachem hem een wenk gaf om op te staan, begreep Cassa dat het oogenblik gekomen was, de moeilijke rol, die hij spelen zou, te beginnen.

Hij vatte dus vrijmoedig en beraden het woord op, in het volle bewustzijn dat hij met menschen te doen had bij wie alles afhing van de wijze, waarop hij zijn plan zou voordragen; wanneer de eerste gunstige indruk slechts verkregen en als bij verrassing gewonnen was, achtte hij zijn succes zoo goed als verzekerd.

— Opperhoofden der Comanchen, Osagen, Sioux, Pawonies, Mandans, Assiniboïns, Kamantjé en allen die mij hoort, Roodhuiden, mijne broeders begon hij met eene vaste en nadrukkelijke stem, sinds vele maanden reeds is mijn geest treurig.

Ik zie met smart dat onze jachtgronden gedurig door de Blanken worden ingenomen en van dag tot dag verminderen en inkrimpen.

Wij zelven die nog geen vier eeuwen geleden, de onmetelijke uitgestrektheid lands, tusschen de twee zeeën vervat, met ontelbare bevolkingen bedekten, wij zijn thans tot een klein getal strijders terug gebracht, die vreesachtig als antilopen, voor onze plunderaars vluchten.

Onze heilige steden, de laatste bolwerken van onze beschaafde voorvaderen, worden meer en meer ten prooi van die monsters met menschenaangezichten, maar die geen anderen God kennen dan het goud.

Ons verstrooid geslacht zal wellicht van dezen grond verdwijnen, die het zoolang alleen en onverdeeld bezeten en beheerscht heeft.

Ingeperkt als verachtelijk gedierte, verstompt, ontzenuwd door het vuurwater, — dat brandend vergift door de Blanken uitgevonden tot ons verderf, — gesmaldeeld en uitgedund door het staal en de ziekten der Blanken, zijn onze zwervende stammen niets meer dan de schaduw van een volk en de schim van hetgeen zij vroeger waren.

Onze godsdienst wordt gehoond, onze overweldigers verachten en verdringen hem, en willen ons doen bukken voor de wetten van den Gekruiste.

Zij schenden onze vrouwen, zij dooden onze kinderen, verbranden onze dorpen en zouden ons, zoo zij konden, tot den staat van lastdieren verlagen, onder voorwendsel van ons te willen beschaven.

Gij allen, Indianen, die mij hoort! is dan het bloed onzer voorvaderen in onze harten verbasterd, dat gij uwe onafhankelijkheid zoo geheel prijs kunt geven?

Antwoordt mij, wilt gij als slaven sterven of leven als vrije mannen?

Op deze woorden, met eene roerende stem uitgesproken en door een krachtig gebaar aangedrongen, doorliep een trillende beweging de gansche vergadering.

Aller hoofden hieven zich met fierheid op, aller oogen tintelden.

— Spreek, spreek voort, sachem der Kamantsjé! riepen al de hoofden eenparig, als waren zij door een elektrieken schok getroffen.

Cassa glimlachte trotsch, zijn overwicht op de massa's was hem op eens duidelijk geworden.

Hij hervatte:

— Het uur is eindelijk gekomen na zoovele vernederingen het schandjuk af te werpen, dat ons bezwaart.

Binnen weinige dagen zullen wij, zoo gij dit wilt, de Blanken van onze grenzen verdrijven, en hun al het kwaad dat zij ons gedaan hebben, terugbetalen.

Sinds lang heb ik de Amerikanen en de Spanjaarden bespied, ik doorzie hunne krijgslisten en ken hunne hulpbronnen.

Wat staat ons te doen, mijne welgeliefde Indiaansche broeders, om hen te vernietigen?

Daartoe zijn slechts twee dingen noodig, namelijk behendigheid en moed!

Hier stoorden de Indianen zijn rede door hunne daverende vreugdekreten.

— Gij zult weder vrij worden, hervatte Cassa, ik zal u de rijke valleien uwer vaderen teruggeven, de velden, waar hun gebeente rust, dat de heiligschendende ploeg den Blanken thans in alle richtingen verstrooit.

Dit plan, zoolang ik mensch was, in mijn boezem ontstaan, en tot rijpheid gebracht, is het doel van mijn leven geworden.

Het zij verre van mij, mij zelve aan u tot opperhoofd te willen opdringen, vooral nu ik van het groote wonder getuigen was, en onze lang verwachte keizer heb zien weder verschijnen!

Neen, behalve dezen oppersten chef, die u alleen tot overwinning zal leiden, moet gij vrij zijn in de keus van den man, die zijne orders zal uitvoeren en ze u zal mededeelen.

Wanneer gij dien eenmaal gekozen hebt, zult gij hem weten te gehoorzamen, hem overal volgen, en met hem de onoverkomelijkste gevaren doorworstelen, want hij zal de uitverkorene zijn van de Zon en de plaatsvervanger van Moctekuzoma.

Bedriegt u intusschen niet, krijgslieden, onze vijand is sterk, talrijk, wel geordend, strijdhaftig en vooral heeft hij op u het groote voordeel, dat hij gewoon is, ons te overwinnen.

Benoemt dus dien plaatsvervanger, laat uwen keus vrij zijn en neemt de waardigsten onder u, en ik zal met vreugde onder zijne bevelen optrekken!

Na hierop voor de sachems gebogen te hebben, verborg Cassa zich onder de menigte der gewapenden, in schijn met een bedaard gelaat, maar met een hart vol ongerustheid.

De nieuwe soort van welsprekendheid, waarvan hij zich bediende, had de Indianen betooverd, medegesleept en tot dweepende geestdrift gebracht.

Het scheelde weinig, of zij beschouwden den stoutmoedigen sachem als een wezen van hooger soort dan zij zelven, en zouden bijna de knieën hebben gebogen, om hem te aanbidden, zoozeer hadden zijne woorden hun hart getroffen.

Een geruimen tijd was de Raad aan de levendigste en schier onstuimige vervoering ten prooi.

Allen wilden het woord voeren.

Toen de opgewondenheid eenigszins bedaarde, begonnen de voornaamste sachems onderling te beraadslagen over de gelegenheid, thans de wapens op te vatten, en over de kans op goeden uitslag.

In dit pleidooi deden de stammen van het Verre-Westen, die het best met de legende van het heilige vuur bekend waren, goede diensten.

Eindelijk, na langdurige debatten, verklaarden zich allen eenstemmig voor eene algemeene wapening en opstand in massa.

De orde, die een oogenblik gestoord was, herstelde zich, elk hernam in de vergadering zijne vorige plaats en rang, en nu, op uitnoodiging der sachems vatte de ouderling het woord op, ten einde de uitslag der beraadslaging bekend te maken.

— Opperhoofden der Comanchen, der Pawonies, der Sioux, der Mandans, der Assiniboïns, der Chichimeka's en der Missouris, Indianen, begon hij, hoort het!

Op heden, den vierden dag der maan Quabanna quisis is door de gezamenlijke sachems, met namen: de Kleine Panter, de Gespekte Hond, de Witte Boom, de Groote Adelaar (Cassa), de Roode Wolf, de Witte Koe, de Gele Valk, de Gespikkelde Slang, de Spotter, Kamantsjé, de Schoone Vrouw en vele anderen, die elk hunne natie of stam vertegenwoordigen, en hier rondom het vuur van den raad en voor den boom van den meester des levens zich vereenigen, nadat zij vooraf alle godsdienstige plechtigheden hadden volbracht, om ons de gunst van den boozen geest te verzekeren — eenparig besloten, aan onze Blanke vijanden en beroovers, den oorlog te verklaren.

Daar deze oorlog heilig is en ten doel heeft ons vrij te vechten, behooren allen, mannen, vrouwen en kinderen, elk naar de maat zijner kracht, er deel aan te nemen.

Op denzelfden dag nog, zullen door de opperhoofden, *wampuns* gezonden worden aan al de Indiaansche stammen, die door den verren afstand van hun grondgebied, ondanks hun goeden wil, niet in staat zijn geweest dezen oppersten raad bij te wonen.

Ik heb gezegd.

Een langdurige juichkreet stoorde hier den ouderling in zijne rede, maar weldra vervolgde hij opnieuw:

— De opperhoofden, na rijpe overweging, recht doende op de vraag, die door Cassa, den eersten sachem der Kamantsjé, aan den raad werd voorgelegd, om namelijk een plaatsvervanger voor keizer Moctekuzoma, den oppersten souverein der Indiansche krijgslieden, te benoemen, — hebben besloten daartoe, onder de hooge bevelen van gezegden keizer en als gids voor al de hier vertegenwoordigde natiën met onbepaalde en onverantwoordelijke macht te bekleeden, den krijgsman die de wijsste, de voorzichtigste en de waardigste is om ons te besturen.

Die krijgsman is de sachem der Kamantsje, Indianen, een telg uit den alouden en beroemden stam der Kenhas, Cassa, de neef van de Zon, de Groote Adelaar, het verblindende gestarnte, dat ons beschijnt.

Een daverende toejuiching beantwoordde deze laatste woorden.

Cassa groette de sachems, trad in het midden van den kring en sprak op trotschen toon:

— Ik neem het aan, sachems, mijne broeders: over een jaar zal ik dood of gij zult vrij zijn.

— Leve Cassa! de Groote Adelaar der Kamantsje! riep de menigte.

— Oorlog aan de Blanken! hervatte Cassa; maar oorlog zonder verdrag en zonder genade, een ware verdelgingskrijg als tegen wilde beesten, zooals zij tot hiertoe tegen ons gevoerd hebben!

Denkt aan de wet der prairiën; oog voor oog, tand voor tand; dat ieder chef den oorlogs-*wampun* aan zijn volk toezende, want voor het einde van deze maan reeds, zullen wij onze vijanden als een donderslag op het lijf vallen.

HOOFDSTUK VII

DE TWEE JAGERS

Het was een donkere nacht, geen ster blonk aan den hemel.

De wind blies met kracht door de dichte takken van het eeuwenheugend woud en liet dat treurig en eentonig geraas hooren dat den naderenden storm aankondigt.

De wolken hingen laag en hunne bijzondere zwarte kleur bewees duidelijk genoeg dat zij sterk met electriciteit waren bezwangerd.

Zij dreven snel door het luchtruim en bedekten onophoudelijk de flauwe halve maan, wier koude stralen nu en dan de duisternis schenen te tergen.

De dampkring was drukkend en allerlei naamlooze geluiden, die als het rommelen van den donder in de verte weergalmden, verhieven zich uit het diepst der onbekende moerassen en kreupelbosschen in de prairie.

Het wild gedierte huilde naargeestig op de tonen van het ontstemde natuurorgel, terwijl de nachtvogels, door het ongewone gebulder uit den slaap gewekt, hunne rauwe en wanluidende kreten aanhieven.

In het kamp der Chichimeka's was alles rustig.

De schildwachten waakten, op hunne buksen geleund, of nedergehurkt bij het smeulende vuur, dat weldra geheel zou uitgaan.

Te midden van het kamp zaten twee mannen hunne Indiaansche pijp te rooken en zacht samen te keuvelen.

Deze twee mannen waren Don Miguel en Goedsmoeds.

Eindelijk klopte Don Miguel zijn pijp uit, stak haar in zijn gordel, smoorde een onwillekeurig geeuwen, en stond op, vadsig de armen en beenen uitstrekkende om er den bloedsomloop te herstellen.

— Wat gaat gij doen? vroeg Goedsmoeds, terwijl hij zich in achtelooze houding half naar hem toewendde.

— Een weinig slapen, antwoordde de jager.

— Slapen?

— Waarom niet?

— Het is reeds diep in den nacht, wij zijn zeker de eenigsten die nog waken; het is meer dan waarschijnlijk dat wij Evraert niet zien zullen eer de zon opkomt; het is dus beter, voor den oogenblik althans, dat wij een poosje gaan slapen, zoo gij er ten minste niets tegen hebt.

Goedsmoeds hield zich den voorvinger voor den mond, om zijn vriend te beduiden dat hij op zijne hoede moest zijn.

— Het is reeds diep in den nacht, zeide hij met een gesmoorde stem; er broeit een geducht onweder.

— Waar of Evraert toch blijft?

— Zijn lange afwezigheid maakt mij, ik weet niet hoe, ongerust.

— Hij is de man niet om zijne vrienden, dan om gewichtige redenen, in het onzekere te laten, het zou wel kunnen zijn...

— Ga voort, zei Don Miguel, zeg ronduit wat ge denkt.

— Welnu, ik vrees maar al te zeer dat hem een ongeluk overkomen is.

— O, ho! zoudt gij dat denken?

Die Evraert is het, een *hombre de a cabella*, een man van beproefden moed en buitengewone kracht.

— Dat alles kan wel waar zijn, antwoordde Goedsmoeds nog even bezorgd.

— Wel, denkt gij dan dat iemand die zoo goed gewapend is en het leven der prairiën, zoo door en door kent, niet in staat zou zijn om zich te redden, welk gevaar hem ook bedreigen mocht?

— Ja, wanneer hij met een eerlijken vijand te doen had, die hem stout onder de oogen zag en een strijd op gelijke kans met hem aanging.

— Pardi! op het terrein waar wij ons bevinden, wordt ieder wapen voor geoorloofd gehouden, als het er op aankomt, om zich van een vijand te ontslaan.

— Nu, dat weet ik even goed als gij, mijn vriend, even goed als ik weet dat er geen geduchter wapens zijn dan die zich in de duisternis verschuilen.

— Sluipmoord, namelijk.

De jager huiverde onwillekeurig.

— Vreest gij inderdaad voor sluipmoord? vroeg hij.

— Waar zou ik anders voor vreezen?

— 't Is waar, prevelde de jager, terwijl hij het hoofd liet hangen; maar een oogenblik later vervolgde hij:

— Wat kunnen wij voor hem doen?

— Dat is juist wat mij in verlegenheid brengt.

— Ik kan echter onmogelijk langer hier blijven; het mag gaan zoo het wil, ik moet zien wat er is.

— Maar hoe zult gij dit zien?

— Ik weet het niet, God zal het mij ingeven.

— Gij hebt wel zeker het een of het andere plan?

— Ja, dat wel.

— Wat dan?

— Gij zult het hooren; ik reken er zelfs op dat gij mij het zult helpen uitvoeren.

Don Miguel drukte hem met warmte de hand.

— Gij kunt op mij rekenen; verklaar uw plan.

— Het is eenvoudig genoeg:

Wij zullen dadelijk het kamp verlaten, en het terrein aan den rivierkant in alle richtingen afloopen.

— Goed, maar ik moet u doen opmerken dat het onweder niet lang zal uitblijven; het regent reeds met groote droppels.

— Een reden te meer om ons te haasten.

— Gij hebt gelijk.

— Vergezelt gij mij dan?

— Mijn hemel, twijfelt gij daar nog aan?

— Ik ben een domkop: vergeef mij, broeder, ik zeg u dank voor uwe goedheid.

— Waarom dat?

— Integendeel, ik ben u dank schuldig.

— Hoe zoo?

— Wel, gij geeft mij gelegenheid om eene schoone wandeling te maken.

Goedsmoeds antwoordde niet.

De komische toon van den jager strookte te weinig met de sombere gemoedstemming waarin hij zich op dit oogenblik bevond.

Zij zadelden terstond hunne paarden en na hunne wapens te hebben nagezien, met al de nauwkeurigheid van mannen die er zich weldra meenden van te bedienen, stegen zij te paard en reden stapvoets naar den uitgang van het kamp.

De twee schildwachten die bij den slagboom op post stonden en streng wacht hielden, stelden zich onmiddellijk voor de beide ruiters.

Deze waren in het minst niet voornemens om stil weg te sluipen, daar zij geen reden hadden om hun tocht geheim te houden.

— Gaat gij vertrekken? vroeg een der schildwachten.

— Neen; wij gaan slechts op verkenning uit in den omtrek.

— Op dit uur?

— Waarom niet?

— Drommels! mij dunkt dat het in zulk weer beter is om te slapen dan de prairiën af te loopen.

— In uw oog schijnt het verkeerd, kameraad, hernam Goedsmoeds op een toon van gezag, maar onthoud dit:

Ik ben aan niemand rekenschap schuldig; als ik op dit uur, bij zulk een dreigend onweder uitga, is het wel waarschijnlijk dat ik er mijne goede redenen voor heb; die redenen kan en behoef ik u niet te zeggen.

Wilt gij mij doorlaten, ja of neen?

Maar weet dan vooraf dat ik u verantwoordelijk stel voor de vertraging die gij in het volvoeren mijner plannen veroorzaakt.

De ferme toon dien de jager aansloeg scheen de twee schildwachten te treffen.

Zij raadpleegden samen eenige minuten in stilte.

Eindelijk schenen zij het eens te zijn geworden en wendde de laatste woordvoerder zich weder tot de beide ruiters, die bedaard

den uitslag van hunne overweging stonden af te wachten.

— Passeert, zeide hij, het staat u vrij om te gaan waar gij goedvindt; ik heb mijn plicht gedaan met u te ondervragen. God geeft dat gij den uwen doet met op deze wijs uit te gaan.

— Gij zult het spoedig genoeg weten.

— Nog een woord.

— Ik luister.

— Onze afwezigheid, zoo God wil, zal niet van langen duur zijn. Zoo niet, dan komen wij stellig tegen zonsopgang terug; intusschen heb ik u een ding aan te bevelen.

Wanneer gij driemaal bij regelmatige tusschenpoozen, een jaguar hoort huilen, stijg dan te paard en kom in der ijl op ons af, en niet alleen gij, maar een tiental van uwe kameraden; want als gij dat sein hoort, is uw bondgenoot in groot gevaar.

— Hebt gij mij goed begrepen?

— Zeer goed.

— En zult gij doen, wat ik u aanbeveel?

— Ik zal het doen, omdat ik weet dat gij de vriend der Indianen zijt, en omdat ik van uw kant geen verraad kan veronderstellen.

— Goed, tot wederziens!

— Goed geluk!

De jagers reden den slagboom door, die onmiddellijk achter hen gesloten werd.

Nauwelijks kwamen zij in de prairie, of het onweder dat sedert zonsondergang gedreigd had, barste met ontzettend geweld los.

Een schitterende bliksemstraal schoot door het luchtruim, bijna onmiddellijk gevolgd door den ratelenden donderslag.

De boomen bogen zich onder het geweld van den wind en de regen, begon met stroomen te vallen.

Onder dezen strijd der woedende elementen hadden de avonturiers veel moeite om verder te komen.

Hunne paarden, door het flikkeren der bliksems en het geloei van den storm verschrikt, stampvoetten en steigerden bij iederen tred.

De duisternis nam dermate toe, dat de twee ruiters, ofschoon naast elkander rijdende, elkander nauwelijks konden onderscheiden.

De boomen, door het geblaas van den stormwind geslingerd, zwiepten, kraakten en huilden als geteisterde Titans, en stemden in ontzettende harmonie samen met het brullen der verschrikte roofdieren, het ratelen der donderslagen en het bulderen der hoogge-zwollen rivier, wier schuimende golven kletsten en braken tegen de zandige oevers.

Don Miguel en Goedsmoeds, onder de ontzettingen der woestijn grijs geworden, schudden moedig het hoofd bij iederen rukwind die hun als een vurig sirocco tegenwoei en vervolgden ongestoord hun tocht.

Met strakken blik de duisternis doorborend en met gesplitste ooren de sombere geluiden beluisterend, die de naderende echos elkander vertienvoudigd toekaatsten, bereikten zij, zonder een woord gewisseld te hebben, het meer Del-Rubio.

Daar, als bezielde hen ééne gedachte, bleven zij beiden plotseling staan.

Del Rubio, een verloren en onbekenden bijstroom van de grotten Rio Colorado, in welke hij zich na een moeilijken loop van nauwelijks twintig mijlen uitstort, is op gewone tijden slechts een smalle waterspronk, die de Indiaansche prauwen met moeite bevaren, maar de paarden des te gemakkelijker doorwaden, daar het water hun nauwelijks tot aan den buik komt.

Op dit oogenblik nochtans was de stille beek opeens in een kokenden vloed veranderd, die met bulderend geruisch in zijne bedding voortgestuwd, op zijne onstuimige waters ontwortelde boomstammen en zelfs veenblokken en rotsklompen meesleepte.

Om in deze oogenblikken de Rubio te willen oversteken zou het werk van een krankzinnige geweest zijn; wie het had durven wagen zou in weinige minuten door den bruisenden stroom zijn weggesleept, welks drabbige, gele watermassa van minuut tot minuut breeder werd.

De jagers stonden een poos onbeweeglijk onder den stortregen die hen overstelpte en staarden met peinzende blikken naar het aanwassende water, terwijl zij ternauwernood hunne paarden inhielden die gedurig steigerden, met dof en angstig gehennik.

De menschelijke geest alleen scheen ongedeerd te midden van het woeden der elementen.

Twee bronzen standbeelden gelijk, stonden daar beide mannen, roerloos en onverschrokken, als bespeurden zij niets van den vreeselijken storm die rondom hen huilde, en even kalm van ziel, als zaten zij in een of ander toegankelijken schuilhoek bij een vroolijk knapperend en koesterend takkenvuur. Zij hadden slechts ééne gedachte, namelijk hulp

te verleenen aan iemand dien zij vreesden op dit oogenblik in dreigend gevaar te verkeeren.

Eensklaps sidderden zij, hieven beide tegelijk het hoofd op, vestigden hunne vlammende blikken strak voor zich uit, maar de duisternis was te dik, zij konden onmogelijk iets onderscheiden.

Onder de duizend geluiden der natuur had een enkele kreet beider oor getroffen.

Die kreet was een laatste noodgeschrei, een scherpe, doordringende en langdurige angstkreet, zooals de sterke mensch door het nog sterker noodlot overwonnen, uitstoot wanneer hij gedwongen wordt te erkennen dat hij onmachtig is, dat alles hem ontzinkt en dat hij geen andere toevlucht meer heeft dan God alleen.

De beide mannen reden driftig voorwaarts, hielden de handen aan den mond in den vorm van een roeper en slaakten op hun beurt een doorborenden en langdurigen kreet.

Omtrent een minuut later klonk er een tweede noodkreet door het luchtruim, nog doordringender en wanhopiger dan de eerste.

— O! hoort gij dat? riep Goedsmoeds terwijl hij zich hoog in de stijgbeugels oprichtte en de vuisten krampachtig samenkneep, daar is een mensch in doodsgevaar.

— Wie het ook wezen mag, wij moeten hem redden, antwoordde Don Miguel.

Zij hadden elkander begrepen.

Maar hoe zouden zij dien man kunnen redden?

— Waar was hij?

— Welk gevaar bedreigde hem?

Wie was in staat al deze vragen die zich onwillekeurig aan hun verstand opdrongen te beantwoorden?

Voor hen uit lag het onmogelijke.

Op gevaar af van door den stroom te worden medegesleept, dwongen de jagers hun paarden om in de rivier af te dalen, en schier tot op den hals van hunne edele maar angstige dieren gebogen, raadpleegden zij den stand der wateren.

Maar wij hebben reeds gezegd dat de duisternis te dik was om iets te kunnen onderscheiden.

— 't Is of de hel ons tegenhoudt! riep Goedsmoeds wanhopig.

— Mijn God! zullen wij dien man moeten laten omkomen zonder hem te hulp te kunnen brengen.

Op dit oogenblik schoot een schitterende bliksemschicht door het zwerk.

Bij dit kortstondige licht zagen de jagers een ruiter hopeloos met den stroom worstelen.

— Moed! moed! houd moed! riepen zij.

— Help! antwoordde de onbekende met een gesmoorde stem.

Er viel hier niet te twijfelen, iedere sekonde was zoo goed als eene eeuw.

De onbekende ruiter kampte tegen de overmoedige golven die hem wegsleepten.

Oogenblikkelijk hadden de jagers hun besluit genomen.

Zij gaven elkander stilzwijgend de hand en drukten gelijktijdig hunne paarden de sporen diep in de flanken; de paarden steigerden met onwillekeurig gebriesch; maar gedwongen aan den ijzeren wil en de onverbiddelijke hand van den mensch te gehoorzamen, sprongen zij snuivend en sidderend in de rivier.

Plotseling vielen er twee geweerschoten, een kogel floot tusschen de beide jagers door en een smartelijke noodkreet verhief zich uit het midden der golven.

De man dien zij ter hulp kwamen was getroffen.

Het onweder was nog altijd klimmende, de bliksemflitsen volgden elkander met ongemeene snelheid.

De jagers zagen duidelijk dat de onbekende zich aan de teugels van zijn paard vastklemde en zich in het water liet voortsleepen.

Tevens bespeurden zij aan den anderen oever een man voorovergebogen, met de buks aan den schouder en gereed om opnieuw vuur te geven.

— Ieder zijn werk! riep Goedsmoeds laconiek.

— Goed! was het niet minder korte antwoord van Don Miguel.

De jager nam den lasso, die aan den zadelknop hing, vierde hem in de hand, liet hem over zijn hoofd zwaaien en wachtte den eerstvolgenden bliksemslag af om hem uit te werpen.

Hij behoefde niet lang te wachten en hoe snel het licht ook voorbij ging, Don Miguel wist zijn oogenblik waar te nemen.

Het werptouw snorde door de lucht en de loopende knoop slingerde zich om den hals van het zwemmende paard, dat zoo moedig met den stroom kampte.

— Moed! juichte Don Miguel, hier heen, Goedsmoeds, hierzoo!

Thans zijn eigen paard met kracht omwendende deed hij het op de achterbeenen volte maken, juist op het oogenblik toen het grond

dreigde te verliezen en dreef het met vaste hand naar den oever terug.

— Hier ben ik! antwoordde Goedsmoeds, die de eerste gelegenheid afwachtte om vuur te geven. Heb even geduld! ik kom!

Een nieuwe bliksemvlam flikkerde.

Gelijktijdig drukte hij af, het schot viel, en van den anderen oever klonk den jagers een kreet van woede en smart in de ooren.

— Ik heb hem geraakt, riep Goedsmoeds, morgen zal ik weten wie de kerel is; en hiermee zijn buks terug werpende, wendde hij zijn paard naar Don Miguel.

Zoodra het paard van den onbekende dat door Don Miguel gekwetst was, zich voelde ondersteunen en naar den oever slepen, verdubbelde het met instinctmatige schranderheid, de pogingen die men aanwendde om het te redden.

De beide jagers hadden zich, om zoo te zeggen, voor de lasso gespannen.

Door de vereenigde krachten hunner paarden met die van het gelasseerde paard, gelukte het hun den stroom te breken, en na eene moedige worsteling van eenige minuten bereikten zij allen eindelijk den oever.

Nauwelijks waren zij behouden aan wal of de jagers stegen af en ijlden naar het paard van den onbekende.

Zoodra het moedige dier voelde dat het vasten grond onder de voeten had, bleef het staan als scheen het te begrijpen dat het door verder te gaan gevaar liep zijn meester — die, ofschoon bewusteloos, nog altijd de teugels in de gesloten vuist vastklemde, — tegen de rotsklompen te verpletteren.

De jagers sneden thans de teugels los, namen den man dien zij zoo wonderbaar gered hadden in hunne armen en droegen hem eenige passen van den rivierkant onder een boom, waar zij hem zacht naderlegden.

Beiden bleven met gespannen aandacht en bij den gewonden drenkeling gebukt, den eersten lichtstraal afwachten die hun gelegenheid zou geven om het lijk te herkennen.

— O! riep Goedsmoeds op eens opstaande met een kreet van smart en verschrikking, het is Evraert, de Vlaamsche schilder.

HOOFDSTUK VIII

GERED

Tegen het eerste aanbreken van den morgenstond was het vreeselijk onweder dat den vorigen avond begon en bijna den ganschen nacht aanhield, allengs tot bedaren gekomen.

De wind had den hemel schoongevaagd en de sombere wolken verstrooid, die thans hier en daar als zwarte plekken op het blauwe azuur aan den gezichteinder schenen te rusten, de zon steeg majestueus uit de kimmen, zich badende als in een zee van licht.

Het geboomte, door den gevallen regen verfrischt, prijkte weder met dat heldergroene kleed, dat den vorigen dag door hitte verwelkt of door het stuifzand der woestijn ontkleurd en bezoedeld was.

De vogels, bij ontelbare duizenden onder het verkwikkende dichte boomendak der bosschen verscholen, hieven met vollen gorgel het veelstemmig concert aan dat zij iederen schoonen morgen ter eere des Allerhoogsten zingen, die grootsche hartverheffende hymnen, dat harmonisch lofgezang, welks toonvolle maar kunstelooze melodiën den mensch, in dezen oceaan van gewassen verloren, nog sluimerend of half ontwakend, zoo zoetelijk doet droomen en hem onbewust laat omdolen in het tooverland eener hoop, die althans in deze wereld hare verwezenlijking niet vindt.

Gelijk wij vroeger gezegd hebben was Evraert, dank zij den beproefden moed en tegenwoordigheid van geest der beide woudloopers van een onvermijdelijken dood gered en door hen onder een boom neergelegd.

De jongman lag geheel buiten kennis en de eerste zorg der jagers was om zijne wonden te onderzoeken.

Hij had er twee, een aan den linkerarm en een aan het hoofd.

Geen van beiden was gevaarlijk.

De wond aan den arm bloedde sterk; een kogel had het vleesch verscheurd, maar zonder ernstig letsel te veroorzaken.

Wat de wond aan het hoofd betrof, die blijkbaar door een snijdend wapen was toegebracht, het haar had er zich reeds op vastgeplakt en de bloeding doen ophouden.

De flauwte van Evraert was deels het gevolg van zijn geleden bloedverlies, deels van de vreeselijke overspanning en onmetelijke krachtverspilling in den langdurigen en hardnekkigen strijd, dien hij had moeten doorstaan tegen de talrijke vijanden die hem zoo woest en verraderlijk aanvielen.

Wegens hunne zwervende levenswijs en de tallooze gevaren aan welke zij gedurig blootstaan, zijn de woudloopers uit den aard der zaak verplicht zich eenige praktische kennis van de geneeskunde en vooral van de heelkunde eigen te maken.

Als leerlingen uit de school der Roodhuiden, speelt de leer der heelkrachtige kruiden in hun stelsel van geneeskunde een groote rol.

Don Miguel en Goedsmoeds stonden bekend als meesters in het behandelen van zoogenaamde uitwendige gebreken op de Indiaansche wijs.

Nadat zij dus eerst de wonden van Evraert zorgvuldig gewasschen en het haar van zijn hoofd gedeeltelijk hadden afgesneden, namen zij avegero-bladeren en maakten met brandewijn en water een soort van pap gereed, die zij bij middel van abanijo-bladeren en aloëvezels op de gewonde plaats vasthechtten.

Daarna gelukte het hun met de punt van een mes de dichtgeklemde kaken van den lijder in zoo ver te openen, dat zij hem eenige druppels in den mond konden laten vloeien.

Na verloop van een paar minuten sloeg Evraert flauwtjes de oogen op, en kleurde een vluchtig rood zijne verbleekte wangen.

De beide jagers stonden op hunne buksen geleund, geduldig te wachten en hielden den lijder nauwlettend in het oog, om bij de minste verandering zijner gelaatstrekken, den waarschijnlijken uitslag gade te slaan der middelen die zij tot zijn herstel hadden aangewend.

Wanneer iemand uit eene diepe bezwijming ontwaakt, krijgt hij niet dadelijk het volle bewustzijn der hem omringende zaken, noch de herinnering der vroeger plaats gehad hebbende omstandigheden terug.

Het plotseling verbroken evenwicht zijner geschokte zielsvermogens herstelt zich niet dan langzamerhand naarmate zijne zinnelijke waarneming juister en zijn geheugen helderder wordt.

Evraert wierp eerst een koude, wezenlooze blik in het rond en sloot bijna onmiddellijk de oogen weder, als had deze eerste poging om ze te openen hem vermoeid.

— Het zal geen twee uren duren of hij heeft zijne krachten terug, en over drie dagen zal men niet veel ongemak aan hem meer bespeuren, zei Don Miguel met blijkbare ingenomenheid; bij God! dat is een van die degelijke, ijzeren mannen die ik zoo gaarne zie, een van dat ras der Vlamingen dat het sterkste der wereld is.

— Ja, en dapper is hij ook, dat durf ik zeggen! Maar toch, als wij hier niet geweest waren, zou hij er waarschijnlijk slecht af zijn gekomen.

— Het had hem den dood gekost en dat zou inderdaad jammer zijn geweest.

— Zeer jammer.

— Enfin, hij mag van geluk spreken dat hij er zoo goed van af gekomen is.

— Maar zeg, wat zullen wij nu doen?

— Het spreekt van zelf dat wij hier niet kunnen blijven; en aan den anderen kant hij is buiten staat om een voet te verzetten.

— Dat is zeer waar.

— Maar dat ziet er gek genoeg uit: hem op zijn paard te leggen of in den zadel te zetten, daaraan valt niet te denken, wij zullen er dus iets anders op moeten verzinnen.

— Mijn hemel! daar zie ik volstrekt geen bezwaar in; de verdooving waarin hij thans verkeert kan op zijn minst nog twee uren aanhouden, en gedurende dien tijd zal hij nauwelijks besef genoeg hebben om eenige woorden te spreken of zich nevelachtig te herinneren wat er met hem gebeurd is.

Het is dus onnoodig dat wij beiden bij hem blijven, een van ons zal voldoende zijn, ik, bij voorbeeld; gij hebt inmiddels den tijd om naar het kamp terug te rijden en aan de mannen te vertellen wat hier heeft plaats gehad, hun te zeggen in welken toestand hun kapitein zich bevindt en hunne hulp in te roepen om hem zoo spoedig mogelijk naar het kamp te vervoeren.

— Ge hebt waarachtig gelijk, Goedsmoeds, uw plan is uitmuntend, ik zal het onmiddellijk gaan uitvoeren; ik denk slechts twee uren op zijn langst weg te blijven.

Houd intusschen goed de wacht, men kan nooit weten welke lieden hier in den omtrek rondzwerven en waarschijnlijk al onze gangen bespieden.

— Stel u maar daarin gerust, Don Miguel, ik ben geen man die zich licht laat overrompelen.

— Te weêrga, ja! Goedsmoeds ik ken u van ouds, en ik weet wel dat gij den man niet zijt om u te laten foppen, ik ga derhalve gerust heen, zegde Don Miguel.

Goedsmoeds bleef verbaasd staan en volgde hem een poos met de oogen.

— Wel, wel! riep hij nadenkend, de Hemel komt het mij zeggen, maar die man is een der voortreffelijkste menschen die er bestaan; ik heb hem zoo lief, alsof hij mijn eigen broeder ware.

Hierop hernam hij zijne vorige plaats en lette met nieuwsgierigheid op den gewonde, met die verstandige zorg die hij hem tot dusver onverpoosd betoond had.

Er verliep bijna een uur, en Evraert had zich nog niet bewogen sedert het oogenblik dat zijne flauwte van lieverlede afgenomen en in een zwaren onrustigen slaap was overgegaan, waaruit hij niet spoedig scheen te zullen ontwaken.

Goedsmoeds had zich naast hem op het vochtige gras nedergevlijd; hij zat met het geweer tusschen de knieën, bedaard zijn pijp te rooken, en met al het geduld dat de jager bijzonder eigen is, het oogenblik af te wachten, waarop een of ander verschijnsel hem bewijzen zou dat de gewonde eindelijk dien staat van gevoelloosheid te boven was, van welke de jager, zoo zij te lang aanhield, zich weinig goeds voorspelde.

De jager begon vurig naar het einde te verlangen en al zou het ook op een hevige koorts moeten uitloopen, had hij wel gewenscht dat het gestel van den jongman door een of anderen plotselingen schrik getroffen en als met geweld in het werkelijke leven ware terug geworpen. Hij hoopte hiertoe op de komst der Chichimeka's en staarde menigmaal ongeduldig in de woestijn uit, om te zien of hij ze niet reeds in de verte bespeuren kon.

Maar hoe hij ook luisterde, of keek, hij zag of hoorde niets.

Alles rondom hem was eenzaam en stil.

— Helaas! prevelde hij met een onvoldanen blik op Evraert, die daar aan zijne voeten nog altijd onbeweeglijk lag uitgestrekt, de schok dien hij geleden heeft is voor hem te hevig geweest en er schijnt thans niets te zullen gebeuren om dezen levenloozen klomp te galvaniseeren en tot bewustzijn terug te roepen.

Nadat hij dezen uitroep misschien twintigmaal met klimmende teleurstelling herhaald had, hoorde hij eensklaps, op eenigen afstand een vrij sterk geritsel in de struiken en een gekraak van dorre takken en bladeren.

— Ha! wat kan dat zijn? riep hij, schielijk het hoofd opstekend en in de richting uitkijkende vanwaar het gedruisch zich hooren liet, om er de oorzaak van te ontdekken.

Terstond fonkelde zijn oog van blijdschap en barstte hij los in een hartelijk gelach..

— Carambo! riep hij, dat is een kolfje naar mijne hand, dat buitenkansje zendt mij de hemel om mij uit de verlegenheid te helpen, en ik heet onzen vriend hartelijk welkom!

Geen twintig schreden van hem af, op een der hoofdtakken van een ontzaglijken tulpenboom, zat een prachtige jaguar, die hem met vlammende oogen aankeek, terwijl hij zich van tijd tot tijd met de pooten achter de ooren streek en al de grimassen maakte die aan het kattengeslacht eigen zijn.

Door het onweder van den vorigen avond verjaagd, had hij waarschijnlijk ziin hol niet in tijds kunnen bereiken en werd hij thans op zijne vlucht derwaarts, door de ontmoeting der twee mannen op eene onaangename wijze gestoord.

De jaguar of Amerikaansche tijger, verre van den mensch te zoeken of uit eigen beweging aan te vallen, zal hem liever zorgvuldig ontwijken en niet dan in uitersten nood een strijd met hem wagen; maar dan ook is hij des te gevaarlijker en volgt er gewoonlijk een strijd op leven en dood, van welke de mensch niet zelden het slachtoffer wordt, zoo hij ten minste geen geoefend jager en met de listen dezer gevaarlijke roofdieren bekend is.

Op hetzelfde oogenblik dat de tijger den jager in het oog kreeg, had ook deze hem gezien; het gevecht was derhalve onvermijdelijk.

De beide vijanden bleven elkander eenige minuten lang afmeten, en wisselden blikken als vuurpijlen.

— Komaan! beslis dan, luiaard, mompelde Goedsmoeds.

De jaguar antwoordde met een dof gegrom, scherpte eenige sekonden zijne nagels aan den boomtak waar hij op zat; zich toen terugdringend en bijna als een bal ineenrollende, mat hij den vollen afstand en hield zich gereed om met een enkelen sprong op den jager af te stormen.

Deze verroert zich niet, maar stond met de buks aan den schouder een weinig voorover met de beenen wijd van elkander en vast op den grond geplant, en volgde met welberekenden blik al de bewegingen van zijn kampioen: op het oogenblik toen deze vooruitschoot gaf de jager vuur.

Het schot knalde, de tijger buitelde in de lucht om, en viel met een woest gehuil voor de voeten des jagers neder.

De jager bukte even om zijn vijand van naderbij te bezien, maar de tijger was dood.

— De kogel was door het rechteroog ingegaan en had hem de hersens doorboord.

Intusschen was Evraert door het gebrul van den jaguar en het losbranden der buks uit zijne vadsigheid gered.

Hij opende de oogen, en zich eensklaps op den rechter elleboog verheffende, staarde hij met verwilderden blik in het rond; zijn gelaat was zonderling samengetrokken, hij scheen evenzeer verbaasd als verschrikt en een hooger rood kleurde zijn wangen.

— Help! Help! schreeuwde hij onwillekeurig met eene holklinkende stem.

— Hier ben ik al! zei Goedsmoeds terwijl hij reeds naar hem toesnelde en hem dwong om weder te gaan liggen.

Evraert staarde hem verwonderd aan.

— Wie zijt gij? vroeg hij een poos daarna. Wat wilt gij? Ik ken u niet.

— Daar hebt gij gelijk in, antwoordde de jager bedaard, terwijl hij hem toesprak als een kind; maar gij zult mij spoedig kennen, stel u gerust en laat het u voor het oogenblik genoeg zijn te vernemen dat ik een vriend van u ben.

— Een vriend! herhaalde de gewonde, die met veel moeite zijne verwarde en benevelde zinnen poogde bijeen te zamelen; welke vriend zijt gij?

— Mijn hemel! riep de jager, ik geloof toch niet dat gij ze met dozijnen kunt tellen; ik ben sedert eenigen tijd uw vriend, ik heb uw leven gered toen gij op het punt waart van het te verliezen.

— Maar dat alles zegt mij nog niets. Hoe kom ik hier? en hoe komt gij hier?

— Gij doet mij zooveel vragen te gelijk dat ik u onmogelijk kan antwoorden.

Gij zijt gewond en uw toestand is van dien aard dat gij nog niet moogt spreken, wilt gij ook drinken?

— Ja, antwoordde Evraert werktuigelijk.

Goedsmoeds gaf hem zijne kallebasflesch.

— Maar heb ik daar straks soms gedroomd? vroeg hij een poosje later.

— Wie weet?

— Dat schieten, dat huilen welk ik gehoord heb?...

— Heeft niets te beduiden: het was maar een tijger, dien ik eenige passen van hier heb doodgeschoten.

Er volgde eenige minuten stilte.

Evraert begon dieper door te denken, er kwam licht op in zijn beneveld verstand, zijn geheugen scheen te ontwaken, de jager bespiedde met nauwlettende zorg deze sporen van terugkeerende denkkracht op het gelaat van den jongman.

Eindelijk schitterde er een straal van levendig bewustzijn uit het oog des lijders en vestigde hij een koortsachtigen blik op den ouden jager.

— Hoe lang is het wel geleden dat gij mij gered hebt? vroeg hij.

— Nauwelijks drie uren.

— Dus is er sedert de gebeurtenissen die mij hierheen geleid hebben niet meer verloopen dan...

— Dan een halve nacht, verzekerde hem de jager.

— Ja, ja, hervatte de jongman met een diepe stem, nu begrijp ik het, een vreeselijke nacht. O! ik dacht dat ik had moeten sterven.

— Gij zijt slechts als door een wonder gered.

— Ik zeg u dank.

— Ik was niet alleen.

— Wie heeft mij dan nog meer geholpen? Zeg mij zijn naam opdat ik dien voor altijd in mijn geheugen mag bewaren.

— Don Miguel!

— Don Miguel! riep de gewonde blijkbaar getroffen, alweer hij! O, dien naam had ik reeds moeten veronderstellen, want die man houdt veel van mij.

En gij, hoe heet gij?

— Goedsmoeds.

De jongman ontroerde en strekte de hand uit.

— Uw hand! riep hij, gij hadt reden daar even te zeggen dat gij mijn vriend waart, want gij zijt het sedert lang!

Don Miguel heeft mij dikwijls van u gesproken. Wij zijn sedert vele jaren aan elkander verbonden.

— Dat weet ik; maar waar is hij toch daar ik hem niet zie?

— Hij is omtrent twee uren geleden naar het kamp vertrokken om hulp te gaan halen.

— Hij denkt aan alles.

— Wat mij betreft, ik ben hier gebleven om op u te passen en te waken zoolang hij weg is; maar hij zal spoedig terugkeeren.

— Denkt gij dat ik lang gedwongen zal zijn om mij stil te houden?

— Neen, uwe wonden zijn niet ernstig. Wat u thans het meest neerdrukt is de zedelijke schok die uw gestel geleden heeft en vooral

het bloed dat gij verloren hebt bij uw tocht over den Rubio.

— Deze rivier dus... ?

— Is de Rubio.

— Ben ik dan nog altijd op dezelfde plaats waar de strijd eindigde ?

— Ja.

— Hoelang denkt gij wel dat ik in mijn tegenwoordigen toestand blijven zal ?

— Vier of vijf dagen.

Thans kwam er weder een poosje stilte in dit moeilijk en afgebroken gesprek.

— Gij hebt mij gezegd dat hetgeen mij het meest nederdrukt de zedelijke schok is die mijne vermogens getroffen heeft, niet waar ? begon Evraert opnieuw.

— Ja, dat heb ik gezegd.

— Denkt gij niet dat ik door een krachtigen en onverzetbaren wil een gunstige verandering in dezen toestand zou kunnen brengen ?

— Dat zou ik wel denken.

— Geef mij uwe hand.

— Ziedaar.

— Goed, ondersteun mij een weinig.

— Wat wilt ge doen ?

— Opstaan.

— Goddank ! ik heb het wel gezegd dat gij een man waart. Komaan dan, vervolgde hij, ik geef u verlof, beproef het.

Na eenige vruchtelooze pogingen gelukte het Evraert eindelijk zich op de beenen te houden.

— Eindelijk ! riep hij op triomfantelijken toon.

Goedsmoeds kwam hem ter hulp.

— Laat mij begaan ! riep Evraert, laat mij begaan, ik wil mij alleen zien op te heffen.

Hij slaagde werkelijk.

Ditmaal nam hij zijne maatregelen beter dan den eersten keer en het gelukte hem eenige stappen te doen.

Goedsmoeds staarde hem met bewondering aan.

— O, het is de wil die de stof beheerschen moet, hervatte Evraert terwijl hij stond te hijgen met saamgetrokken wenkbrauwen en opgezwollen voorhoofdaderen ; ik zal er wel komen.

— Ge zult u zelf dooden.

— Neen, want ik moet leven ; laat mij eens drinken.

Goedsmoeds overhandigde hem voor de tweede maal zijn kalebasflesch, die de jongman gretig aan zijne lippen zette.

— Thans, riep hij met een zenuwachtige stem terwijl hij de flesch aan Goedsmoeds teruggaf, dadelijk te paard.

— Hoe zegt gij ? te paard ! herhaalde deze met verbazing.

— Ja, ik wil vertrekken.

— Maar, dat is immers een dwaasheid.

— Laat mij begaan, zeg ik u, ik zal mij wel goed houden ; doch daar de wond aan mijn linkerarm mij belet om alleen op te stijgen, verzoek ik u een handje te helpen.

— Verlangt gij het ?

— Ik gebied het u.

— Welaan dan, op Gods genade !

— Die zal ons beschermen, houdt u daarvan verzekerd.

Goedsmoeds hielp den jongman voorzichtig in den zadel.

Tegen alle verwachting van den jager, hield hij zich rechtop en ferm.

— Neemt gij nu de huid van uw jaguar en laat ons vertrekken.

— Waar moeten wij heen ?

— Naar het kamp. Don Miguel zal zich wel verwonderen als hij mij ziet, daar hij mij reeds voor half dood hield !

Goedsmoeds gehoorzaamde werktuigelijk en volgde den jongman zonder een woord te spreken.

Hij gaf het op om dit zonderlinge karakter te willen verklaren.

HOOFDSTUK IX

WREEDHEID VAN CASSA

Het verbond dat Cassa tusschen de Indiaansche stammen bewerkt had om de blanken uit te roeien was niet het eenige wat het wreede opperhoofd in het werk gesteld had om de blanken te bestrijden.

Om een staaltje van zijne reedheid aan te halen diene het volgende:

Een gezin van Amerikaansche landverhuizers, bestaande uit vader en moeder, twee kinderen van tien en twaalf, een dochtertje van drie of vier jaar, en vijf bedienden, was uit de westelijke Staten vertrokken, met oogmerk om er eenige, door hen aangekochte gronden te ontginnen en zich aan de boven-Missouri te vestigen.